

Kis Pál István

Csak az az első leosztás

Jaj, hogy játszottam volna akkor,
hiszen ott volt még, ott volt velem
az a vágy, hogy muszáj küzdenem,
győznöm először, s nem sokadszor!

Leosztva már egy-egy halomba,
a sorsunk kényére bízva mind,
csak vártunk feszítve izmaink,
s te elraktál, el ... a talonba...

Jött volna inkább egy vereség,
mint ez az elvetélt küzdelem,
később, bár leosztás lett elég,

diadal s kudarc jutott nekem,
(csak az az első, ha volna még)
azzal vagy adósom énnekem!

Gacsályi József

Egy korty tolnai Duna

Ha megmozdul a víz, az már a múltam:
hajdani kölykök s rekkenő nyarak.
A nyűg, a bűn, a szenny, s amit tanultam
azután jött csupán, és itt maradt.

Most azt csodálom, hogy belé se fúltam,
s látok egy korty Dunát az ég alatt.
Hol vagytok, fiúk, mily Elíziumban?
Mi rejt? Folyondár? Mohos, vén falak?

Csobbanó évszak, hogy tudtad kimérni,
a vakációk indiánmeséi
meddig szabadok, s mettől tiltanak?

Fogjatok körül nádak, fűzfaágak,
ahogy anyáink a burokba zártak,
s tengerben ringtunk benn, a szív alatt!

Gyimesi László

Törött tükörben

Mért lenne baj
Nekem teljes
Nem csodás
Nem veszedelmes
Csonka élen
Csillan a napfény
Törött tükörben
Emlék az éjfélnél

Emlék varázslat
Mondják mások
Nem szólok semmit
Nem varázslók
Szemelt szemekben
Szunnyad a mámor
Tavasza kész lesz
Ne félj a nyártól

Enyém az ősz is
Ha megélem
Pintes telemmel
Amint remélem
Érjen hordómban
Bor és szabadság
Barátok jönnek
Mind akarják

Osszuk a lét és
Osszuk a létet
Törött tükrünkben
Április béget
December durmol
Február forgat
Csorba kés élén
Párducfény horgad

Suhai Pál

Önfeledten

Hány felöltő, eltűnő arc,
mennyi emlék, s mind temetve,
hány csukott szárny, mennyi múlt nap
bábozódik életembe!

Mennyi kéz és mennyi búcsú,
lárva mennyi fagy aranyba,
hány nyitott szem alszik itt benn,
rejtve mennyi mag magamba!

Hány keserves óra múlt,
amíg egy, csak egy betellett,
s egyetlen nap, egy rövid perc
hosszú évet mennyit ellett!

Mennyi gesztus, hány ígéret,
remény, jóslat behavazva,
hány elejtett szándék szunnyad
s vár csírázva csak tavaszra!

Hány levél és szárny röpül ki
majd a földből reggelente,
hány keserű gyökér ver majd
édes kínokat szivembe!

Mennyi kard, vád, mennyi indok,
elvermelt gond ver föl engem,
hány tolakvó éles fűszál,
hogy újulok, míg öregszem!

Mennyi kedv, hogy vénülök bár,
törődök bár, meg se érzem!
Nyújtózom csak önfeledten
halálom zöld erdejében!